

תת"ע (עכו) 2026-12-23 - מדינת ישראל נ' מג'די חוטבא

תת"ע (עכו) 2026-12-23 - מדינת ישראל נ' מג'די חוטבאשלום עכו

תת"ע (עכו) 2026-12-23

מדינת ישראל

נגד

מג'די חוטבא

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[18.09.2024]

כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם

החלטה

לפני בקשת המבקש לביטול ועיכוב ביצוע פסק הדין שניתן בהיעדר המבקש ביום 1.5.24 (להלן: "פסק הדין").

עובדות בתמצית ועיקרי טענות הצדדים:

1. במסגרת פסק הדין, שניתן ביום 1.5.24, הורשע המבקש בעבירה של עקיפת רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף, בניגוד לתקנה 47 (ה) (5) לתקנות התעבורה ונגזרו עליו קנס בסך 1,500 ₪, פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים וכן פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 2 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים. יצוין כי מדובר בעבירה מצולמת.
2. ביום 28.5.24 הגיש המבקש את בקשתו לביטול פסק הדין.
3. לטענת המבקש, לא נמסרה לו הודעה או הזמנה לדין למועד הדיון מאחר שהזימון נשלח לכתובת שגויה ולא לכתובתו העדכנית בדיר חנא (צורף אישור המועצה המקומית דיר חנא מיום 27.5.24 המעיד כי המבקש גר בדיר חנא החל משנת 2020 (עמוד 8 לבקשה)).
4. בנוסף טען המבקש כי לא נהג ברכב בעת ביצוע העבירה ולא ביצע את העבירה המיוחסת לו. לטענתו הנהגת שביצעה את העבירה הינה הגב' נרימן צאבר (להלן: "העדה"), אשר מודה בכך ומבקשת הסבת הדו"ח על שמה במסגרת תצהיר שצורף לבקשה (עמוד 5 לבקשה). המבקש טען כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט, וכך נמנעה ממנו ההזדמנות להעלות את טענותיו ולהתנגד לעמדת המשיבה.
5. משלא הגיבה המשיבה לבקשה, נקבע דיון במעמד הצדדים ליום 15.9.24, אליו התייצבה העדה שהודתה בביצוע העבירה מיום 4.6.23.
6. לאחר שנחקרו העדה והמבקש, סיכמו הצדדים טענותיהם בעל פה.
7. ב"כ המבקשת חזר על הטענות בבקשה לביטול פסק הדין והפנה לעדויות הצדדים בפני, לעניין נהיגתה של העדה ברכב בעת ביצוע העבירה. עוד הדגיש כי כתובתו של המבקש היא, כאמור, בדיר חנא.
8. ב"כ המשיבה הפנה לכך כי מעדויות המבקש והעדה לא ניתן ללמוד כי היא זו שנהגה בעת ביצוע העבירה והפנה לסתירות בעדויות עדים אלו.
9. לאחר שעינתי בבקשה, שמעתי את עדויות המבקש ומי שטען כי נהגה ברכב וכן את טיעוני הצדדים, מצאתי כי יש מקום לדחות את הבקשה.
10. בהתאם לסעיף 130(ח) לחסד"פ, בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני התנאים החלופיים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו (ראו לעניין זה רע"פ 9142/01, איטליא נ' מ"י, נז(6) 793; רע"פ 7709/13, סאסי נ' מ"י, ניתן ביום 28.11.2013).
11. לפי תקנה 44 לתקסד"פ משלוח הזמנה באמצעות דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדיון, מקים "חזקת מסירה" ורואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח; קרי משהוכיחה המאשימה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדיון, חזקה שההודעה נשלחה כדיון כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולנדי נ' מ"י, [נבו] מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, אפשטיין נ' מ"י, [נבו] מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מ"י, [נבו] מיום 20.1.15), עפ"ת 62391-02-19 סויטי נ' מ"י מיום 16.5.2019 [נבו].
12. עיון באישור המסירה המצורף לכתב האישום מעלה כי הזימון לדיון נשלח לכתובתו של המבקש בעראבה ונמסר לידי מיופה כח של הנמען הרשום ביום 10.10.23, אשר אישר קבלת דבר הדואר בחתימתו.

13. המבקש לא התייחס לאישור המסירה הקיים בתיק ולזהות מיופה הכח אשר חתם על אישור המסירה ולא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. אישור המועצה, אשר פירט כי למבקש כתובת מגורים בישוב דיר חנא אינו מלמד על היעדר כתובת מגורים נוספת בישוב עראבה ולא מן הנמנע כי בנוסף לכך שהוא מתגורר בדיר חנא, יש לו גם תיבת דואר, אליה נשלח דבר הדואר. המבקש התעלם לחלוטין מתיבת הדואר אליה נשלח הזימון ואף התעלם מזהות מי שקיבל את הדו"ח. משלא עלתה טענה כי תיבת הדואר אינה בבעלותו וכי מי שקיבל את דבר הדואר אינו מיופה כח מטעמו, חזקת המסירה לא נסתרה. בנסיבות אלה, המבקש לא הפריך את חזקת המסירה ולא עמד בנטל ההוכחה הנדרש בכדי לשכנע כי לא קיבל את הדואר מסיבות שאינן תלויות בו ומשכך, לא מצאתי סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

גרימת עיוות דין

14. ניתן לבטל פסק דין הניתן בהיעדרו של נאשם גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.4.2018)). ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל [נבו] (6.9.2017); רע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל [נבו] מיום 27.5.2018).

טענת המבקש כי אחר נהג ברכב

15. בבקשה לביטול פסק הדין, טען המבקש בתצהירו כי מי שנהגה ברכב היא "חברה שלי", הגב' נרימן. נרימן הצהירה בתצהירה כי הרכב אכן רשום על שמו של המבקש, אולם הוא בשימוש. מתצהירה ניתן ללמוד באופן ברור כי לטענתה היא עושה שימוש ברכב ולא מדובר בשימוש רגעי, אז צולמה מבצעת את העבירה.

16. בעדויות הצדדים בפני, התגלתה תמונה אחרת לגמרי.

17. תחילה נשמעה בפני עדותה של הגב' נרימאן צאבר. הגב' נרימאן העידה כי היא עובדת אצל המבקש והוא נתן לה לנהוג ברכב. במהלך עדותה התברר כי היא עובדת אצל המבקש רק בחצי שנה האחרונה וכי קודם לכן הכירה אותו מאותו הכפר מבלי שהייתה ביניהם אינטראקציה. כאשר נשאלה, לפיכך, אם לא הייתה ביניהם אינטראקציה קודם לתחילת עבודתה אצל המבקש, כיצד נתן לה את הרכב השיבה "אני עובדת אצלו, למה שלא יתן לי את האוטו?" (עמוד 5 שורה 16).

18. אם כך, כבר בשלב הזה ועוד קודם לעדות המבקש, העדה סתרה את עצמה מספר פעמים בעדותה וגם את תצהירה. הרכב אינו בשימושה, כפי שטענה בתצהיר, וגם היא לא קיבלה אותו כאשר עבדה אצלו היות והחלה לעבוד אצלו לאחר תחילת המלחמה, לדבריה, בעוד שהעבירה בוצעה ביום 4.6.23.
19. גרסת המבקש עצמו גם היא היתה מלאה סתירות, מותאמת ומתפתחת בהתאם לנשאל ומנוגדת לעדותה של העדה מטעמו והתצהירים שצורפו. המבקש לא ידע לציין בבירור מה הקשר שלו עם העדה, מתי החלה את עבודתה אצלו ולאמת עובדה זו. לטענתו החלה עבודתה אצלו לפני "שנה ומשהו" (עמוד 6 שורה 1) אך לא ידע להמציא תלוש שכר לאימות דבריו (עמוד 6 שורה 10-13). לאחר מכן שינה גרסתו כשעומת ע"י ביהמ"ש עם העובדה שהעדה אמרה שהיא לא עבדה אצלו במועד ביצוע העבירה, וענה כי "ואני עונה שהיא לא היתה עובדת שלם שלם. היא היתה באה לעזור לי, היינו ידידים." (עמוד 6 שורה 29). יוזכר כי העדה העידה כי לא היתה איטראקציה בינה לבין המבקש קודם לתחילת עבודתה והיא בטח לא ציינה כי היו ידידים, מלבד היכרות במסגרת היותם תושבים באותו יישוב. לנאשם ניתנה האפשרות, גם במהלך הדיון, להמציא תלושי שכר של העדה, על מנת ללמד כי אכן היא עובדת אצלו, אולם הוא בחר שלא לנצל הזדמנות זו.
20. הנאשם לא ידע להסביר מדוע בחר להעביר את רכבו הפרטי לשימוש העדה לצורכי סידורים עוד מהלילה (עמוד 5 שורה 28) ושינה גרסתו. תחילה גרס כי העביר אותו מהסיבה שהיה עסוק יותר מידי בעבודה (עמוד 5 שורה 26), לאחר מכן גרס כי לא זוכר מדוע נתן לה את הרכב (עמוד 6 שורה 30) ובהמשך שוב שינה גרסתו, וטען "אני חושב ששלחתי אותה לתרשיחא להביא לי ניירות" (עמוד 6 שורה 32).
21. משמיעת עדויות המבקש ונרימאן, לא השתכנעתי, בלשון המעטה, כי נרימאן היא זו שנהגה ברכב. מעדותם לא ניתן ללמוד מהי הגרסה הנכונה בגינה ניתן להסיק כי הרכב היה ברשותה של נרימאן במועד ביצוע העבירה. הנטל המוטל על המבקש להוכיח כי הוא לא נהג ברכב, לא הורם, ומשכך דין טענתו להידחות.
22. בנוסף לכך כי העדים בעצמם סתרו זה את עדותו של השני, את עדותם הם ואת האמור בתצהיריהם, לא סייעה להוכחת אמינותם גם התערבות התכופה של הסנגור בעדויות הצדדים, במהלך העדות. הסנגור גם בחר לטעון בסיכומיו טענות עובדתיות, שלא עלו בעדויות, על מנת לתקן את עדות העדים מטעמו. מובן כי אין מקום לכך ולא מתפקידו של סנגור להעיד, לא בזמן עדות עד אחר ולא לאחר מכן, גם אם עדותו של אותו עד אינה מתיישבת עם טענותיו (ראו דוגמא למשל בעמוד 7 לפרוטוקול שורות 10-8).
23. המבקש לא הפריך את חזקת המסירה ולא הוכיח כי הוא לא נהג ברכב, כך שאין למעשה סיבה לביטולו של פסק הדין. יודגש כי מעיון בתמונות שצורפו עולה באופן חד משמעי כי בוצעה עבירה ברכב, וכי הרכב בו בוצעה העבירה נמצא כולו בנתיב הנגדי, כאשר מימינו קו לבן רצוף וכי ממולו מגיעים רכבים. מדובר בעבירה מסוכנת ומסכנת, כך שגם העונש שנגזר על המבקש הינו סביר ואינו חורג ממתחם הענישה.
10. לאור האמור לעיל, הבקשה נדחית. אני מחייבת את המבקש בהוצאות בגין דחיית הבקשה בסך של ₪ 500. סכום זה יועבר מתוך הערבון שהופקד בתיק. היתרה תוחזר למבקש בכפוף לכלל דין.
11. בשים לב לדחיית הבקשה, ההחלטה על עיכוב ביצוע פסק הדין מבוטלת. הקנס ישולם תוך 30 יום. רישיונו של המבקש יופקד עד ליום 1.10.24 בשעה 10.00.
12. המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.
- ניתנה היום, ט"ו אלול תשפ"ד, 18 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.